

Med Olagutter til Italia

Finn Ole Stokker forteller fra sin tid i Tysklandsbrigaden

Finn Ole Stokker 1951

Rendsburg februar 1952

Jeg har alltid likt å reise for å se nye steder og å treffe nye mennesker, og se deres levemåte og lære dem å kjenne. Slik var det at jeg gledet meg til Tysklands-oppholdet, for jeg mente det var bra å komme ut når en først skulle være i det militære et helt år.

Jeg tenkte også at når jeg først var i Tyskland, så måtte det vel bli ei råd med en langtur derfra også. Før vi reiste fra Norge hadde jeg alt lagt en plan om å reise til Frankrike, og da i særdeleshet til Paris. Jeg tenkte, snakket med andre som skulle sydover i permisjonen, og var på velferdskontoret og så på brosjyrer. Det var mange muligheter, og den jeg syntes best om var å reise til Italia, for da fikk jeg ikke se bare en by, men et helt land. Jeg fikk se planer for de organiserte turene til Italia - de kostet 300 shilling. Well, tenkte jeg, det er en overkommelig pris, og meldte meg på.

Italia-tur

Så snakket jeg med flere av dem som skulle reise til Frankrike, jeg måtte veksle bort de pengene som jeg hadde vekslet til meg. Jeg var så heldig å få vekslet dem med en som hadde tenkt seg til Italia, men som hadde ombestemt seg og valgt Frankrike isteden. Det var et hell både for han og meg, for nå fikk vi riktige penger begge to. Jeg vekslet så jeg fikk italienske lire til en verdi av cirka 120 norske kroner. Det mente jeg var nok til lommepenger. Mat og husrom skulle være inkludert i de 300 shillingene vi skulle betale.

Dette var alt før jul, og reisa skulle ikke gå før i slutten av februar en gang, så jeg hadde god tid. Jeg gikk rundt og snakket med kameratene om turen, men det så ut som at jeg var den eneste som hadde tenkt meg til Italia fra vårt kompani, på den organiserte turen.

Derimot var det en 8-10 stykker som skulle reise uorganisert. Lenge mente jeg at jeg hadde valgt det beste, men til slutt fikk de overtalt meg til å bli med i følget sitt. Det kom av at vi regnet over utgiftene, og kom til at det var billigere, og at vi fikk det friere ved å reise for oss sjøl.

Så var det å gå til velferdskontoret igjen, denne gangen for å gjøre om påmeldingen så jeg kunne reise uorganisert. Jeg måtte nå gå i gang med å skaffe D-mark, for reisa skulle betales med 50 D-mark. Det var svært billig.

Vi hadde nå fått greie på at for 50-marks-billetten kunne vi kjøre helt til Napoli, og om Venezia på heimvegen. For å få en så billig billett, måtte det være minst 25 stykker, av oss var det 27. Det var 16 fra Kp. D, 10 fra Kp. B og en fra Stabskp.

Forberedelser

Det var ikke så store forberedelser som skulle gjøres, vi måtte levere inn passene for å få visum gjennom Østerrike. Da vi reiste samlet, kostet det oss 2,50 D-mark hver. Så var det å ordne med de få klesplaggene vi skulle ha med. Det var en regnkappe, skjorte og strømper, ellers hadde vi bare det vi gikk i. Det var heller ikke så stor plass til utstyret, da vi skulle ha det ned i den store «haversekken» (det var den de fleste fant ut at var best å pakke i, en liten slaskete fillesekk til å «have» ting i, sekken rommer to enkelte ulltepper når de pakkes hardt). Videre måtte vi kjøpe film, sjokolade, sigaretter og andre småting som vi måtte ha med. Brosjyrer over steder som vi kom til å stoppe på, fikk vi også tak i.

Det ble nesten ikke tid til å få reisefeber, for vi kom fra manøver lørdag formiddag, og mandag morgen den 18. februar, klokka 03.30 skulle toget gå. Utpå søndagen fikk vi maten som vi skulle ha med. Det var: et stort brød, to bokser corned beef, to pakker smør og en boks marmelade til hver, og noe annet pålegg sammen.

Om kvelden la jeg meg med litt spent forventning, jeg skulle jo ut på min lengste tur. Det var vanskelig å få sove, for tankene kretset om alt fra om jeg hadde fått med meg alt, til om jeg skulle forsove meg.

Klokka to måtte vi opp. Snart sto vi på stasjonen, toget kom og det bar i veg.

Togreisen

I Hamburg fikk vi egen vogn, det kunne trengs, for det var over 70 militære som skulle sydover med det toget. Det flate landskapet vi er så vant til her i Schleswig-Holstein, fortsatte et stykke etter at vi hadde passert Hannover.

Det var et tynt snølag og kanskje 5 kuldegrader da vi reiste gjennom Nord-Tyskland. Det var ikke så mye å se for det var disig i luften, omtrent som like før det begynner å snø.

Nede i Mellom-Tyskland ble det kupert. Der var det låge åser dekt av lautrær, det så liksom heimlig ut. Der nede var det ikke noen av disse jordvollene som vi er så vant til her, der var det gjerder som i Norge. Jeg tror også at de dyrker mer der nede, for de har ikke de dreneringsvanskene som på slettene her.

München

Utpå kvelden kom vi fram til München, der skulle vi vente til kl. 24.00. Det passet fint. Vi gikk 3-4 stykker i følge og så på byen. Det så ut til å ha vært en fin by, men nå var den ganske mye skadd av bombing. Vi merket at vi var kommet i den amerikanske sonen. Det var større utvalg i forretningene, og det så ut til at folk hadde det bedre der enn andre steder jeg har sett i Tyskland.

Det var mange «yankees» i byen, og det varte ikke lenge før tre av dem drog oss med til ei øl-sjappe (det var fire av oss). Der ble vi servert de største ølglassene jeg har sett noen gang, de tok 1 liter. Det var godt og billig, 90 pfennig, ca. 1,50 kr. Etterpå viste det seg at alle hadde vært på besøk i slike sjapper, og det var lett å se at ølet hadde vært sterkt, for da vi skulle samles før toget gikk igjen, var det mange som var svært muntre og ustø på beina.

Men alle kom da om bord på toget, og vi rullet videre mot syd. Det var en god vogn vi fikk og god plass, så snart sov vi alle og våknet ikke før om morgenen, da vi var i ferd med å krysse grensen mellom Østerrike og Italia.

Brenner-passet og videre

Grensestasjonen heter Brenner, og den ligger midt i Brenner-passet. Der er det alpelandskap. En kunne tro at en var på høgfjellet i Norge, bare med den forskjellen at fjella der er mye høyere og spissere enn heime. Oppe i fjellet så det ut til å være godt skiføre.

Vi reiste gjennom passet ved sju-tida om morgenen, det var et pent syn. Det var helt klart og sola kom nettopp fram over fjelltoppene, og strålene ga gjenskinn i snøen og i den rare rødfargen som det var på noen av fjella.

Etter som vi reiste nedover mot flatlandet, så vi mange kloster som var bygd på toppene av de høyeste, bratteste og villeste fjelltoppene. For meg så det ut til å være så bratt at de hadde måttet bære alt på plass. Det var også noen kirker å se oppe i fjellet. Det bodde ikke mange mellom de bratte fjellsidene. Det var så bratt og ulent at det kunne ikke drives noe jordbruk, det eneste de kunne drive med var vinranker, og av dem var det mange. De fylte ut hver liten jordfleck.

Det var noen få småstasjoner nedover, de største av dem var ødelagt ved bombing. Jeg syntes at det var rart at det kunne være noe å bombe disse småstedene etter, der midt i det bratte fjellet?

Vi hadde kanskje kjørt i tre timer, da vi kom ned på slettelandet. Det var et helt annet landskap enn vi er vant til. Slettene var helt flate og så sto fjella eller åsene «satt oppå» liksom en legger en tallerken opp-ned på ei bordplate.

De fleste av husa var bygd i tette klynger oppe på disse haugene. Det så ut som det kunne være bygg fra de gamle romerne som var lappet på og utbedret. Alle hus var av betong eller stein med flate tak, nesten alle var ustelte, flerrer i pussen og umalte.

Sydligere strøk og ny klokke

Det ble varmere etter hvert som vi kom sørover. Så snart vi kom ned fra fjella ble det grønt på bakken og lufta ble mye varmere. Ut på formiddagen kom vi til Verona. Der måtte vi bytte tog.

Det nye toget var fullt, så de fleste av oss måtte stå. Noen av oss kom opp i et slags sangkor, tror jeg. De sto i alle fall i korridoren og sang i mange timer. Sangen var flerstemt på en slik måte at jeg

syntes det hele lød disharmonisk. Jeg tror de andre syntes det samme, men ingen sa noe - det hadde det vel heller ikke vært noe hjelp i, for italienerne hadde vel ikke skjønt noe av det likevel. Ja, så sto vi der da, ikke kunne vi godt gå noe annet sted heller, for toget var helt fullt. Men turen gikk fint, for toget rullet fort, og vi så på landskapet. Det var de samme «haugene» som gikk igjen med de fæle husklyngene på.

De fleste togene der nede er elektriske og de går fort, så alt klokka sju om kvelden var vi i Roma. Men vi skulle ikke stanse der på nedturen, så vi bare byttet tog, og reiste videre til Napoli. På det toget kom tre av oss i samme kupe som noen italienerne. Blant dem var det ei ung nonne. Hun satt og leste i ei bønnebok under hele reisa, som varte i tre timer. De andre var svært livlige, vi forsøkte å snakke med dem, men det var bare tegn og pekinger på enkelte ord i ordboka som de forsto. Nonnen satt de og gjorde ap med så snart hun snudde seg bort.

Da vi hadde kjørt ei stund skulle de spise, og de ville absolutt spandere på oss også. Vi sa ikke neitakk, for vi hadde ikke spist siden middag. De bød på noen avlange kjempeboller som de kløvde i to, så la de ost eller annet pålegg mellom halvdelene, smør brukte de ikke. Alle spiste mye frukt.

Italiensk 5 Lire

Da vi hadde reist ei stund til så kom det en mann og ville selge ei klokke. Det var et helt nytt stoppearmbåndsur. Han forlangte 80 D-mark. Jeg så på klokka og bød han 30 D-mark, for jeg hadde ikke bruk for noen klokke. Han tenkte seg om ei stund, og så slo han til. Så satt jeg der med klokka da. Jeg hørte på den igjen, og syntes at den tikket svært høgt.

Italienerne i kupeen hadde vært tause når handelen foregikk, men nå ville de se på den. Da de hadde sett og hørt på den, lo de svært. De forklarte med hurtig tunggegymnastikk og rare fakter med armene at jeg hadde kjøpt «katta i sekken». Så satt jeg der og tuklet igjen. Da en annen italiener i gangen så den, ville han kjøpe den for det jeg hadde gitt for den. Men da tenkte jeg at når du er så ivrig etter en handel, så kan vel jeg alltid ha klokka ei tid og.

Napoli

Nå nærmet vi oss Napoli, og ordnet oss i stand for å gå av. På stasjonen delte vi oss i mindre grupper etter bestemt å ha avvist alle de hjelpsomme karene som skulle skaffe oss hotell. Etter det vi hadde hørt før vi reiste, så gjorde de nok ingen ting gratis.

Da vi hadde spist og stelt oss litt, drog fire av oss ut for å ta en titt på byen. Vi gikk noen brede, fine gater med 5-6 etasjes hus på sidene. Det eneste som viste at vi var i en by langt heimefra, var at alle reklameskiltene var på et uforståelig språk, og alle palmene som ble brukt som parktrær.

Det var lite med folk i disse gatene, så vi gikk ned noen sidegater og kom ned til havnen. Der var det et helt annet liv. Vi ble straks omringet av noen gateselgere som ville prakke på oss alt mulig rakk. De hadde klokker, ringer, halsbånd, amuletter, lysestaker, tørklær og lignende. Prisene var det tredobbelte av hva tingene var verd. Likevel var det en av gutta som klarte å lure en av selgerne. Han kjøpte to morsomme lysestaker, prisen fikk han prutet ned til 10 shilling. Han betalte med 10 bafe, det er militærpengene vi bruker, de gjelder ikke i det sivile. Etterpå kom selgeren og ville veksle dem bort, da han skjønnte at de ikke hadde noen verdi.

Vi ruslet videre og så på det selgerne hadde, og på livet ellers. Og det var ikke bare selgere det var mange av, det var det også av 3dje klasses «damer». De stoppet oss flere ganger, gjorde seg «søte» og spurte om vi ville være med og gå en tur, men vi gikk ikke rundt for å bli «blakka», så for vår del fikk de da heller gå alene.

Klokka hadde da blitt to, så vi gikk tilbake til hotellet og la oss. Neste morgen våknet vi i strålende solskinn, og utpå dagen ble det så varmt at vi kastet jakka. Fra balkongen utenfor rommet kunne vi se utover byen. Vesuv sto som en gråbrun kjegle i silhuett mot den blå himmelen. Nede i gata var det stor trafikk. Alt gikk fort og det så ikke ut til at de hadde noen trafikkregler å gå etter, men jeg så ikke noen uhell. Det var biler av alle slag, mest italienske.

Så var det mange esler, de drog som oftest på noen store tohjuls kjerrer, helt overlesset av frukt og grønnsaker, oppå dette satt der to mann. Det var tunge lass og eslene måtte løpe for det meste. Hvis de sakket av på farten, så fikk de straks noen kraftige slag av tømmene. Jeg syntes synd på de små grå dyrene med kaninører og kurompe.

Så spiste vi medbrakt niste og drakk vin til, det ble vi ganske godt vant med i de følgende dager.

Ved ti-tida gikk vi ut for å veksle penger, samtidig som vi skulle se på byen ved dag. Nå var den helt forandret fra det vi hadde sett kvelden før. Det var yrende liv, og på fortauene hadde gateselgerne dratt frem sine mangeartede salgsvarer. De hadde alt fra brukte fyllepenner til levende høner, som var opphengt i det ene beinet.

Vi gikk bort i noen sidegater nå og, men vi var nok kommet dit akkurat den dagen da alle hadde storvask. På snorer, spent mellom husa i gata, var det så tett med klær at det så ut som reklameplakater foran store valg.

Sjekk-trøbbel

Jeg gikk en tur alene for å finne en bank hvor jeg kunne veksle en sjekk. Jeg var først innom et sted, men de sa at det var en annen bank som hadde utstedt sjekken, følgelig måtte jeg også gå dit for å heve den. Jeg gikk etter adressen til den andre banken, fant den og leverte sjekken. Det gikk ikke. Jeg hadde vekslet til meg sjekken av en annen, så den sto i hans navn, det var ikke lovlig, sa de, og henviste meg til hovedbanken deres der i byen.

Jeg fikk adressen og nummeret på den bussen jeg måtte bruke. Det var ikke så greit å finne frem, for jeg visste ikke hvilken veg jeg måtte ta bussen for å komme fram.

Det var jo håpløst å forsøke å snakke med alminnelige folk på gata, så løsningen ble å vise frem adressen til sjåføren på bussen. Etter en del tull kom jeg da til slutt til banken. Jeg snakket for meg så godt jeg kunne på «engelsk», men noe penger fikk jeg ikke. Derimot så fikk jeg adressen til det norske konsulatet i byen, og gikk dit. Konsulen var en grei kar. Han ringte til banken og brukte en fæl kjeft etter det jeg kunne se på han, for jeg skjønnte ikke noe av det han sa. Så skrev og stemplet han bak på sjekken, og jeg gikk tilbake til banken og fikk pengene.

Ved middagstider var vi samlet ved hotellet igjen. Det var ikke mer enn seks stykker av oss, de andre hadde reist i forvegen for å se Pompeii. Vi skulle ta båten over til Capri om ettermiddagen. Nede ved båten traff vi et eldre norsk par, det var de eneste norske jeg traff under hele turen.

Capri

Klokka halv tre tøffet vi av gårde, jeg var for det meste på dekk, for det var svært pent å se på landet med Vesuv i bakgrunnen. Bak oss hadde vi Napoli med en stor, gammel festning i forgrunnen. På venstre side av bukta lå Vesuv, jeg tenkte at hvis den skulle komme med et kraftig og plutselig utbrudd, så kom det ikke til å bli stort igjen av dem som bodde på sidene av den, der den skrånet ned mot sjøen.

Da turen hadde vart i to timer, kom vi til Sorento. Der hevet fjellet seg rett opp av havet, bare der bebyggelsen lå var det framkommelig terreng.

Reisa fortsatte, og Capri dukket frem. Først var det bare stein å se, det var ikke tegn til noe liv. Da vi kom nærmere og dreide av til den ene sida av øya, så vi en «småby» som dekket hele fjellsida. Det var palmer, vinranker og appelsintrær innimellom husa.

På den sida der brygga lå, var det den eneste plassen hvor en kunne legge til med større båter, andre steder langs kysten hevet fjellet seg rett opp av havet, noen steder var det 300 meter rett opp. Øya var ikke stor. Jeg tror at en kunne ro rundt øya på to timer.

På brygga var det møtt opp representanter fra mange av hotellene. Vi hadde navnet på et bra og billig sted, men da vi kom et stykke, fikk vi prutet ned prisen på et annet hotell. Det het Il Parco, og hadde store balkonger og palmehage. Det var i det hele tatt et pent sted. Fra balkongen vår hadde vi utsikt over en del av øya. Det blå Middelhavet var bakgrunn.

På vei til den blå grotte

Også den kvelden var vi ute, men det var ikke noe å se. De regnet det for vinter der, enda det var så varmt som i slutten av mai heime.

Om morgenen sto vi tidlig opp og spiste på balkongen.

Siden gikk vi ned til brygga, og leide båter som rodde oss ut til Den Blå Grotte.

Prisen var 600 lire pr. mann. Roturen tok en halv time hver veg. Det var en fin tur.

Utenfor grotten måtte vi gå over i småbåter, de tok bare tre hver, for inngangen i grotta var så trang. Vi kunne ikke sitte oppreist, men måtte ligge ned i båten da vi kjørte gjennom inngangen.

Inne i grotta var vannet helt blått. Den var omtrent 30 meter lang, og 6-7 meter høg. Vi tok noen bilder der inne, men de ble dårlige, for det var for mørkt.

Den blå grotte

Turen tilbake gikk fint. Jeg måtte beundre roerne for den fine teknikken de hadde. De sto og rodde med ansiktet vendt i fartsretningen.

Etterpå gikk vi og så på byen. Det var trapper overalt, for den ligger i ei bratt li. Nesten alle hus vi gikk forbi hadde ei lita sjappe, som de solgte souvenirs fra. På torget sto det noen hestedrosjer.

Hos en av kuskene prutet vi ned prisen fra 500 til 300 lire pr. mann for en sightseeingtur rundt øya. Han hadde ei gammel trille og en liten tynn hest som hette Garibaldi. Det var fem av oss, så det ble mer enn nok lass for den vesle hesten i de bratte fjellveiene.

På fjellplatået på vestsida av øya lå de fineste hotellene. Det peneste hette Saint Michel og var bygd helt ut på skrenten, Ali Kahn eide det.

Det var få turister så livet var stille og rolig. Det var uvant å se at de bar allting på hodet.

Jeg så til og med en som kom bærende med ei stor blomsterpotte på hodet, oppe i potta var det ei plante på over en meters høgde.

Overalt på øya var det palmer, likeså appelsintrær. Appelsinene hadde nesten fått den riktige størrelsen.

Om ettermiddagen reiste to av oss tilbake til Napoli, de andre skulle være igjen for å bade. De skulle komme dagen etter.

«Pannekaker»

I Napoli gikk vi og så oss om i gatene. Så fant vi ut at vi skulle ha pannekake. Før vi reiste, hadde vi hørt at den skulle være så god og billig i Napoli. Vi sto og så inn i en slik «pannekake»- kafé da en av oppvarterne kommer ut og spør om vi skal ha «pissa» (pannekake). Vi sier ja, og spør om prisen, 300 lire. Vi sier at det er for mye og vil gå. Da slår han ned til 150 lire. Vi synes at det enda er for mye. Det endte med at vi fikk den for 100 lire. Etterpå fikk vi vite at det også var alt for dyrt.

I pannekaka var det innbakt ting som kunne minne om både flekk, egg og surt syltetøy. Den ble stekt i panne, men i et slags glatt vaffeljern som ble holdt over åpen varme. Det blir den siste gangen jeg spiser slik pannekake.

Siden på kvelden traff vi to fra ei anna pulje, dem slo vi oss sammen med. Vi skulle nå liksom rekognosere de skumle strøka i byen. De gatene var trange og med så mange rare folk at vi var glad for at det var så mange av oss. Det var mange av husa hvor det var stall i første, og så ruin oppover i etasjene, helt til øverste etasje, og der bodde det folk. Ellers var det den samme trafikken av gateselgere, og av «damer» som ville gå tur.

Roma

Klokka ti dagen etter var alle samlet på stasjonen. Vi skulle da reise til Roma.

I Italia har de flotte stasjoner, nesten alle er nye og moderne. Den fineste var i Roma. Dit kom vi ved middagstider. Etter en del mas med dem som var møtt fram fra hotellene, fikk vi da endelig plassert oss.

Så gikk vi en tur i byen. Det er en fin gammel by. En får inntrykk av at byen består av nesten bare statuer, andre minnesmerker og kirker, med det er også mange flotte nye bygg der.

Om kvelden gikk vi og så på Vatikanet og Peterskirken, men jeg fikk ikke slikt inntrykk av dimensjonene som da jeg fikk se dem i dagslys.

Neste dag ble brukt til sightseeing-tur i byen. Vi betalte 1500 lire hver, og fikk buss og en omviser. Det var mest kirker og minnesmerker vi så den dagen. Det som gjorde mest inntrykk på meg var Peterskirken. Den er det største og fineste byggverk jeg har sett.

Den var 165 meter lang og 140 meter oppunder kuppelen. Når en var inne i den, virket ikke avstandene så store som de egentlig var. Høgt oppe på veggen gikk det en kant med forgylt skrift rundt hele kirken. Når jeg så på den, så ville jeg anta at den var mellom en halv og en meter høg, men i virkeligheten så var den hele fire meter.

Det var fullt av bueganger i kirken, det så ut som det var tatt ut til vinduer. I disse var det mosaikk-bilder. De var så godt satt sammen at en måtte helt innpå for å se at de ikke var malt, men satt sammen av forskjellige fargede stein på størrelse med sukkerbiter.

Det var ingen vinduer i veggene, alle satt i taket og det ga en rar belysning. Det var mange steinfigurer der inne også.

Roma - Peterskirken

Oppover gulvet var det felt inn navn på de største kirkene i verden. Fra det stedet hvor navnet sto til alteret, visstes lengden på vedkommende kirke. Det var forbudt å fotografere der inne.

Det neste vi så var Colosseum. Vi hadde lest før, at det var her de kristne ble kastet for ville dyr og til moro for romerne, men omviseren fortalte at det var på et annet sted, og at det ved dette Colosseum ikke var drept en eneste kristen. Det var jo nyheter å høre etter det vi hadde lest om i historiebøkene våre.

Så var vi nede i katakombene. Det var disse jordhulene hvor de kristne gjemte seg under forfølgelsene. De besto av noen trange jordganger som gikk på kryss og tvers i mange etasjer under jorda. Nå var mange sperret, for det hadde hendt så mange ganger at turister hadde gått seg bort der nede. Guiden fortalte oss at det bare ble gravd et hull i veggen på en av gangene, og så ble de murt igjen etterpå. Vi så massevis av de gravene da vi var der nede.

Senere på dagen besøkte vi noen andre ruiner. Der så vi et hus som var utvidet og påbygd tre ganger. Den første delen var visstnok 2000 år gammel.

Utpå kvelden gikk vi en tur i byen. Jeg syntes folk i Roma var penere enn de jeg hadde sett andre steder. Italienerne i sin alminnelighet er små, mørke og livlige.

Roma er en stor by, så vi fikk for kort tid til å bese den ordentlig, vi måtte reise videre alt neste formiddag.

Venezia

Da gikk turen til Venezia, byen med kanaler i stedet for gater, og tusener av broer og gondoler, men ikke en eneste bil.

Vi startet fra Roma klokken ni, og skulle være fremme klokken seks om kvelden, så det er en lang tur. På veien oppover så vi det samme landskapet som vi var blitt vant med på turen nedover. Noen steder hadde de så vidt begynt med vårarbeidene. Det var svært gammeldags. Mange brukte okser eller esler til trekkdyr, og da gikk det ikke fort. De eneste dyrkede vekstene jeg så var noen rotvekster. Ellers var det store hager med appelsintrær og vinranker. Appelsintrærne ligner på epletrær, med de har lange, smale blad. Vinrankene ser ut som hekkplanter, knudrete og krokete. De er omtrent en meter høge.

Det ble litt kaldere da vi nærmet oss Venezia. For å komme ut til byen måtte vi kjøre ut på ei smal landstripe. Den er den eneste forbindelsen med fastlandet.

Venezia - kanal

Vi rotet en del rundt i byen før vi fant et passende hotell. Det var den verste byen jeg har vært i, når det gjelder å finne fram. En behøvde ikke gå mer enn 2-300 meter før en var helt vrangsnudd.

Om morgenen gikk vi ut i byen for å se oss omkring. Vi tenkte at med det samme vi var ute, så kunne vi like godt gå bort på stasjonen og høre når toget gikk. Vi brukte to timer før vi fant den.

Siden var vi nede ved sjøen. Der var det svært pent. Det var ei lang fin strand med trær til å gi skygge, unntatt på ei stripe langs sjøkanten hvor det var fin grasbakke.

Det rareste ved byen var kanalene. De gikk på kryss og tvers igjennom hele byen, og overalt «pilte» gondolene seg fram og tilbake på dem.

Gondoler er lange, smale robåter. De ligner de gamle vikingbåtene, og har dragehode i stavnen eller lignende prydd. De ros vanligvis av to menn, en foran og en bak. De staker og ror ettersom det passer. De har bare ei åre hver.

For å få sammenhengende fortau var det bygd masse broer. De var bygd som en bue som hevet seg ganske høgt på midten, det var for at båtene kunne komme under. På den måten måtte en gå ei trapp opp og ei trapp ned for hver bro en skulle over. De var nok mestere i å gå i trapper der nede, for det er sikkert 1000 broer i byen.

Jeg kan ikke forstå at noen kunne finne på å bygge en by på et slikt sted, for alle husa står jo i vannet.

En kan skjønne at byen var gammel, for gatene er bare smug. Noen er ikke mer enn en meter brede, og alle går i sikksakk.

Det var noen små plasser i byen, de kunne være 25 meter i tverrmål, og midt på dem sto det en statue eller ei anna slags steinhistorie.

Det største og fineste som var å se var Markus-plassen.

Venezia - Markuskirken

Det var en stor rektangel-formet plass, på tre sider var det sammenhengende bygninger med fine bueganger ut mot plassen. I det ene hjørnet sto det et høgt tårn, jeg kunne ikke se at det tjente til noe annet formål enn å holde på plass ei stor klokke som slo time-slag. På den fjerde sida av plassen var det ei fin kjerke med pene malerier og mange spir.

Spagetti, karneval og tog

Den kvelden bevilget vi oss spagetti. Det ligner makaroni, men den er ikke kuttet opp. Det er vanskelig å spise spagetti når en ikke er vant med det. Det blir helst at en ruller det på gaffelen til det blir en ende på det en har fått på, og da må en ofte ta gaffelskaftet til hjelp også. Første gangen en får spagetti liker en det ikke noe særlig, men vinen som en får ved siden av, hjelper godt på smaken.

Dagen etter var det stor fest i byen for det var siste dagen i karnevalstida. Alle gater og plasser var fulle av folk, og nesten alle unger var kledd ut, så de lignet alt mulig rart. Om ettermiddagen var det store opptog med orkester i spissen. Vi gikk og så på denne «17-mai»-stemningen og følte oss litt utenfor det hele, men skal vel ikke vente annet heller?

Etter at vi hadde rusla rundt i små grupper utover kvelden, så samlet vi oss ved 11-tida for å gå til stasjonen. Vi måtte gå så tidlig for å være sikre på å komme dit til toget gikk klokka halv ett.

Det var et fælt skrangletog, men det var vi ikke så nøye med, for vi skulle bare være med det til Verona, og det tok tre timer. Der måtte vi vente til klokka seks om morgenen. Det gikk greit, for det var et varmt venterom, og da var det ikke lenge før de fleste sov.

Vi la oss på golvet, en måtte bare passe på å legge seg ved veggen så ingen kom og tråkket på en. Det så ikke ut som italienerne syntes at det var rart at vi lå der. (Det skulle vært i Norge!)

Så var det å reise igjen. Da vi hadde kjørt ei tid, kom vi til et distrikt som var blitt oversvømmet. Det var enda noe vann igjen på bakken. Mange steder så vi at «høgvanns-linja» hadde stått over tre meter opp på husa! Det var store materielle skader å se, mange hus hadde ikke tålt vanntrykket og var blitt ødelagt, og trær og busker var enten subbet ned, eller de var fulle av all slags skitt som vannet hadde ført med seg. Men den største skaden tror jeg at jorda hadde fått, for det kan ikke vokse skikkelig der på lang tid.

Ved middagstider kjørte vi over Brenner-passet igjen, og inn i Tirol. Snøfjella der var fine å se på. Da vi kom ned i låglandet, stengte ei grå tåke for utsynet.

Ved sekstida var vi framme i München. Fra nedturen visste vi hvor vi skulle gå, for toget skulle ikke reise før klokka 23.00.

Til Rendsburg igjen

Det så ut til at tida var blitt godt utnytta, for det var noen som var vanskelige å få med på toget. Til slutt fikk vi da rigga oss på plass i ei 2. classes-vogn hvor setene var til å dra ut, så de ble til senger. Der sov vi «inn igjen» noe av den søvnen vi hadde mistet natta før.

Ved 1-tida dagen etter var vi i Hamburg, hvor jeg gikk av for å se på byen. Jeg tok også en tur til dyrehagen, der var det mye å se. Om kvelden tok jeg toget tilbake til Rendsburg, og jeg var glad da jeg så det lysende klokketårnet på Kingsway etter 11 dagers reise.

Det hadde vært en slitsom tur med snaut med penger og lite middagsmat, men på «pluss-sida» var det mye mer. Jeg hadde sett masser av nytt, og været var strålende hele tida.

Det er den fineste turen jeg har vært med på!

ID-Klokkeremmerke fra Tysklands-brigaden